

DE MANNENMAKER

JONGENS WORDEN GEBOREN, MANNEN WORDEN GEMAAKT.

NU VERFILMD MET

KATJA SCHURMAN

PETRA KRUIJT

Petra Kruijt

De mannenmaker

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

*The good are never easy,
the easy never good
And love, it never happens
like you think it really should*
– Marina and the Diamonds

Vanavond moet het gebeuren. De teller staat op zes maanden, twee weken en vijf dagen. Daarmee zit Freek al twee weken en vijf dagen over zijn limiet. Hij is een langzame, daarom heb ik hem wat extra tijd gegeven. Ik kan het ook nooit op de kop af in zes maanden afhandelen. Het is een kwestie van aftasten en aanvoelen. En dat heb ik gedaan, dus nu weet ik het zeker: hij is klaar. Ik heb meer te doen dan hem alleen.

De sfeer is er helemaal naar. Daar heb ik zoveel ervaring mee dat het geen probleem meer vormt. Ik heb hem uitgenodigd voor een filmpje bij mij thuis op de bank; een simpele maar gezellige avond samen. Een pak van zijn favoriete sap – Taksi Tropical, dat bracht herinneringen terug toen ik voor het eerst in jaren weer een glaasje nam – staat koud, de mergpijpen staan op de salontafel en ik heb een pak tissues in de vensterbank klaarstaan. Ook mannen hebben tranen, en ik weet dat er een goede kans bestaat dat die vanavond zullen vloeien.

De bel gaat en ik loop naar de deur. Freek begroet me met een kus op mijn mond die ondanks alles lekker smaakt. ‘Hoi schatje.’

‘Hoi lief,’ zeg ik terug. Rustig opbouwen is het beste. Het scheelt echt dat dit niet de eerste keer is. Makkelijker wordt het nooit, wel draaglijker. Routine heeft zo zijn voordelen. Ik zou een handboek kunnen schrijven over de perfecte manier om een eind te maken aan een relatie. Daar zouden vast veel vrouwen baat bij hebben. Als ik het niet zo druk had met de praktijk, zou ik er werk van maken. En als ik het me kon veroorloven om uit de anonimiteit te treden. Want zeg nou zelf: *RTL Boulevard* gaat heus geen aandacht besteden aan mijn boek als ik niet eens bekend wil maken hoe ik

aan al die wijsheid ben gekomen.

Freek neemt plaats op de bank en ik zet de film aan die ik vanmiddag heb uitgezocht. Ik geef geen filmhints meer, want die komen bij mannen niet over. Zij leggen geen verband tussen de film en het echte leven. Daar kunnen vrouwen nog wat van leren. O, hoe vaak ik in mijn leven niet zonder resultaat heb gehoopt op een dramatische scène, het liefst begeleid door perfect passende filmmuziek. De realiteit is dat zulke scènes niet bestaan. Mannen weten dat, en inmiddels heb ik ook geleerd het te accepteren. Al blijft de wens op een *Bridget Jones*-achtige sneeuwscène diep vanbinnen altijd aanwezig, daar kan ik niks aan doen.

We kijken een actiefilm met Matt Damon. Geen straf om naar te kijken voor hem, want actie, en geen straf om naar te kijken voor mij, want Matt Damon.

Het verhaal kan ik moeilijk volgen. Nou heb ik dat wel vaker met films waarin de personages en ook alle andere objecten de helft van de tijd door het scherm vliegen alsof op de filmlocatie de wetten van de zwaartekracht niet gelden, maar vandaag is het extra lastig. Ik moet ondertussen een samenhangend betoog bedenken voor als de film zo meteen is afgelopen. Voor die tijd laat ik niks merken. Het is belangrijk om een ontspannen sfeer te creëren waarin het grote woord eruit komt, maar ik ben nog altijd op zoek naar een efficiëntere manier om die sfeer te creëren. Zonder dat er seks aan te pas komt, en korter dan twee uur. Twee uur film kijken is op een avond als deze namelijk een lange, lange zit.

Maar geen film zo lang of er komt wel een aftiteling, en ook nu is het uiteindelijk zover. Tijdens de credits probeert Freek met zijn hand onder mijn truitje te komen. Ik schud mijn hoofd en leg zijn hand subtiel terug waar hij vandaan kwam. Nu spreek ik de klasieke woorden: 'Freek, ik moet je iets vertellen.'

Hij gaat er eens goed voor zitten. Wat er nu door zijn hoofd gaat, is moeilijk in te schatten. Ik heb een keer gehad dat er een dacht dat ik zwanger was. Hij had gaatjes geprikt in een condoom omdat

het hem leuk leek kinderen met me te krijgen. Na een halfjaar al! Ach, het is te merken dat ik toen nog niet zo ervaren was. Sindsdien vertel ik ze voor de zekerheid – zij het met een humoristische ondertoon – dat gaatjes prikken in condooms geen manier is om het onderwerp ‘kinderen’ ter sprake te brengen.

Freek kijkt me nog steeds afwachtend aan. O ja, ik ging het hem vertellen. ‘Ik kan niet met je verder,’ zeg ik.

‘Wat?’

De eeuwige tegenvraag. Plotsdoofheid, het is een hardnekkige aandoening. Gelukkig gaat die altijd snel weer voorbij wanneer ik zonder omhaal zeg: ‘Ik wil een einde maken aan onze relatie. Jij en ik zijn na vanavond niet meer.’ Duidelijkheid, daar gaat het om. Hier valt geen dubbele uitleg aan te geven. Het is best moeilijk om zo hard te moeten zijn, maar het is de beste manier. Net zoals wanneer je je benen harst. Hoe langzamer je de strip eraf trekt, hoe pijnlijker het is. Ik probeer het ook voor mijn mannen zo snel en pijnloos mogelijk te maken.

‘Maar... waarom?’

Voordat hij alle redenen kan opsommen waarom onze relatie zo ontzettend goed werkt en zich hardop afvraagt of ik soms mijn verstand verloren heb, zeg ik: ‘Het werkt gewoon niet. Ik heb er goed over nagedacht en ik ben tot de conclusie gekomen dat jij niet degene bent met wie ik oud wil worden. Geen dag ouder dan dit, om precies te zijn. Ik zie simpelweg geen toekomst voor ons samen.’

Zo doe je dat dus. Geen clichés over dat het aan mij ligt en niet aan hem – al is dat in dit geval wel degelijk zo; het ligt voor de volle honderd procent aan mij – geen eromheendraaijerij, geen onnodig kwetsende voorbeelden van dingen die hij de afgelopen tijd heeft gezegd of gedaan waardoor hij mij hiertoe heeft gedreven. Ik zou ze kunnen geven, hoor, want elke man heeft minpunten, en dat geldt zeker voor Freek. Na een halfjaar, twee weken en vijf dagen weet ik die zelfs vrij nauwkeurig op te noemen. Freek heeft een

snor die hij na vier hints van mijn kant nog steeds niet heeft afgeschoren, Freek heeft slechts twee T-shirts waartussen hij rouleert en de nieuwe shirts die ik de afgelopen maanden voor hem kocht heb ik nooit in de roulatie teruggezien, en Freek heeft in bed een paar vervelende eigenschappen die ik hem niet heb kunnen afleeren, waaronder een die ik nog nooit eerder heb meegemaakt en waarvan ik niets begrijp: hij gaat stevast voor het zingen de kerk uit, ook al doen we het altijd met condoom.

Nu zijn dat allemaal niet direct redenen om een relatie af te breken als er verder niks mis mee is. Sterker nog, ik weet zeker dat ik met iets meer tijd ook al deze euvels had kunnen verhelpen.

Uiteindelijk komt het erop neer dat het een gevoel is. Of in mijn geval liever een manier om mijn gevoelens een halt toe te roepen. Er komt namelijk een punt waarop je te ver bent: dan vervagen alle argumenten en ga je om iemand geven. Dat maakt het nodeloos moeilijk om het uit te maken, zo niet onmogelijk. Ik kan met trots melden dat ik het nog nooit zo ver heb laten komen, want ook daar volstaat de halfjaarregel: na zes maanden is het onmogelijk om zoveel van iemand te houden dat je niet meer over hem heen komt.

Ik geef heus wel om Freek. Hij is een lieverd en ik gun hem het allerbeste. Daarmee is het zelfs begonnen; daarom heb ik hem uitgekozen. Ik ga geen tijd en energie steken in mannen in wie ik in eerste instantie al niks zie. Maar juist dat is ook de reden waarom ik hem nu laat gaan. Zonder mij kan hij een prachtige toekomst krijgen. Hij zal door een korte rouwfase heen moeten en daarna zal hij ontdekken dat hij er sterker uit komt. Dat is het mooiste. Als ik een van mijn mannen met een gelukzalige glimlach op zijn gezicht en een andere vrouw aan zijn arm door de stad zie lopen, maakt mijn hart een sprongetje. Daar doe ik het voor. Ook al gebeurt het niet zo vaak dat ik de mannen daadwerkelijk in de stad zie lopen. Meestal gaat het om foto's op Facebook. Maar ook dat is een bewijs dat ik het goed heb gedaan en dat maakt mij gelukkig.

‘Ik snap er niks van,’ zegt Freek. Hij blijft er tenminste kalm onder, daar ben ik blij om. Geen tranen en geen geschreeuw.

‘Het is ook moeilijk uit te leggen. Het is een gevoel,’ zeg ik. Dat werkt altijd als de harde aanpak onvoldoende is. Alles kan ‘een gevoel’ zijn. Daar valt niets tegen in te brengen, want wat je voelt, is niet te sturen.

‘Voor mij voelde het juist zo goed. Ik had echt het idee dat we een klik hadden.’

Och, arme Freek. Soms vraag ik me af of ik niet té goed aan het worden ben. Zoveel oefening heeft een kunst gebarnd die niet voor de werkelijkheid onderdoet. Ik realiseer me heel goed dat daar een gevaar in zit. Maar ik zou er nooit voor kiezen om het dan maar iets minder te doen. Een man moet zich waarlijk door mij geliefd voelen. Als hij de indruk krijgt dat ik een spelletje met hem speel, als hij erdoorheen kan prikken, dan kan ik niet meer doen wat ik wil doen.

Het is niet makkelijk. Een hele opoffering, kun je wel stellen. Maar ik geloof dat iedereen een taak heeft in het leven en dat dit de mijne is. Wanneer je eenmaal je roeping hebt gevonden, moet je wel heel onbenullig zijn om die de rug toe te keren. Ook als het betekent dat je er andere dingen voor op moet geven. Zoals in mijn geval de kans op een langdurige relatie, misschien zelfs een gelukkig huwelijk met alles erop en eraan: huisje, boompje, beestje, kindjes. Natuurlijk heb ik daar in mijn jeugd vaak genoeg over gedroomd. Maar ik droomde ook over een levensechte My Little Pony in mijn eigen wei en over een kasteel op een wolk. Ik bedoel maar: meisjesdromen zijn niet het echte leven.

‘Er was ook zeker een klik,’ zeg ik tegen het vragende, smekende gezicht tegenover me. ‘Ik vind alleen dat er meer nodig is dan dat. Na zes maanden had ik gehoopt iets meer voor je te voelen dan een beetje aantrekkingskracht, maar nee. Het is er niet. Ik kan het niet mooier maken dan het is, lieve Freek.’

‘Ik snap het,’ zegt hij, al weet ik niet in hoeverre dat waar is.

‘Dat stel ik heel erg op prijs.’

‘Als je maar weet dat ik altijd om je zal geven, Anne.’

‘Dat is lief van je. Jij zult ook altijd een plekje in mijn hart houden,’ zeg ik.

O jee, nu heb ik toch een traan teweeggebracht. Ik loop naar de vensterbank om de tissues te pakken en hij haalt er lachend een over zijn wang om het traanvocht weg te vegen.

‘Ik kan er niks aan doen,’ zegt hij. ‘Het komt zo plotseling. Sorry dat ik zo emotioneel reageer.’

‘Het is goed. Het mag,’ sus ik. ‘Laat het maar lekker gaan. Niemand veroordeelt je omdat je huilt.’

‘Ik weet het. Dat heb ik van jou wel geleerd.’

Inderdaad, ik heb hem van alles geleerd. Ik heb in een halfjaar heel wat werk verricht. Nu is mijn taak volbracht en kan hij de wijde wereld in trekken, op zoek naar een andere vrouw om gelukkig te maken, meisjesdroomachtig gelukkig. Een resultaat om trots op te zijn.

Zodra Freek de deur uit is, loop ik naar mijn slaapkamer. Ik heb een foto van hem in het lijstje op mijn nachtkastje staan. De lijst maak ik aan de achterkant open en ik wurm de foto eruit. In het kastje ligt een plakboek met foto’s van alle jongens en mannen die ik door de jaren heen heb geholpen. Hier kan ik Freek nu aan toevoegen.

Ik geef hem een nieuwe pagina, maar zorg dat ik er achter de vorige man twee vrijlaat. Die pagina’s zijn voor de vervolffoto’s, die ik van het internet pluk op het moment dat ik ze daar tegenkom: foto’s van de nieuwe vriendinnen, van de eventuele bruiloft of – dit heb ik tot nu toe twee keer meegemaakt – van de kinderen die eruit voortkomen. Waarschijnlijk zullen er daarvan de komende jaren nog veel meer komen, want vier van mijn vroegere projecten zijn gelukkig getrouwd en twee hebben een langlopende relatie, en mijn generatie nadert nu de leeftijd waarop ouderschap ineens

een reële optie is. Ik kan niet wachten.

Dit plakboek is in mijn leven hetgeen dat het dichtst bij mijn vroegere dromen komt. Ik maak ze alleen niet zelf waar, maar doe dat voor anderen. Eigenlijk is dat nog veel mooier, toch? Ik geef mensen de kans om gelukkig te worden.

Nu Freeks foto in het plakboek zit, weet ik even niet wat ik moet doen. Stom, want ik ben heus wel vaker een avond alleen thuis en ik ben heus wel zo onafhankelijk dat ik duizend-en-één dingen kan bedenken om op zo'n avond te doen. Het is gewoon even wennen dat ik vanaf nu niet meer standaard dingen zal doen met Freek.

Misschien heeft Freya zin om langs te komen. Of misschien moet ik maar gewoon naar bed gaan en daar het hele weekend in blijven liggen, met een stapel tijdschriften en een thermoskan vol Turkse appeltjesthee. Het kan allemaal.

O nee, dat is niet waar. Morgen ga ik al eten met Freya en daarna gaan we de stad in om te vieren dat ik weer even vrijgezel ben. Dat wisten we al van tevoren. Freya is de enige die wist dat ik het vanavond uit zou maken. Zij is mijn beste vriendin en de enige in de wereld die weet wat ik doe.

Omdat mijn singlestatus maar zo kort zal duren, hebben we alleen dit weekend om het te vieren. Dat is tenminste de bedoeling: volgend weekend moet alweer de basis gelegd zijn voor het volgende project. No time to waste.

‘Dus het is nu officieel over?’ vraagt Freya. Ze maakt ondertussen met haar stampertje moes van de Citroenschijf in haar ijshee. ‘Jammer, hoor. Ik mocht Freek wel.’

‘Hij had ook mindere kanten,’ zeg ik. ‘En ik doe nu eenmaal niet aan blijvertjes. Dat weet je.’

Freya zucht. ‘Anne, Je bent dertig. Op een gegeven moment zul je toch vastigheid willen, denk je niet? Of wil jij dan niet op termijn een huis met een tuin, kinderen, dat soort dingen?’ Het

is niet voor het eerst dat ze dit zegt, alleen was ik de vorige keer nog ‘bijna dertig’.

‘Alsof jij dat allemaal hebt,’ zeg ik, licht geïrriteerd. ‘En jij bent al eenendertig.’

‘Dank je wel dat je me daaraan herinnert. En nee, ik heb dat niet allemaal. Maar ik probeer het tenminste.’

Pff. De laatste keer dat Freya het met een man probeerde, was een ramp. Ik had hem nog wel wat kunnen leren, maar hij viel duidelijk buiten de doelgroep. Die gozer dacht aan niets anders dan zijn werk. Elke morgen moest hij al om vijf uur uit bed – dat krijg je als je in Amsterdam werkt terwijl je in Arnhem woont en te beroerd bent om te verhuizen – en hij kwam elke avond pas tegen achten thuis, maar dan zat hij nog steeds onverminderd met zijn hoofd bij het werk. Ter compensatie nam hij Freya mee naar chique restaurants en kocht hij mooie spullen voor haar. Oké, daar was ik in het begin nog wel een beetje jaloers op, maar op een gegeven moment heb je daar ook genoeg van. Vrij letterlijk: Freya kan nog jaren teren op de vele jurkjes, de talloze paren schoenen, de sieraden en de iPhone die ze aan die relatie heeft overgehouden. Al zou ze van die laatste best een nieuwer type willen, maar goed, inmiddels heeft hij het uitgemaakt. Zoals op alles raakte hij ook op haar uitgekeken en toen stonden haar plaatsvervangers al in rijen van twee opgesteld. Ik heb er geen seconde om gerouwd dat Freya van hem af was, al heb ik in het begin heel goed gedaan alsof. Freya had namelijk echt de illusie dat het iets kon worden en dat ze deze man kon veranderen. Ik kon honderd keer tegen haar zeggen dat mannen zoals hij nog niet zouden veranderen als hun leven op het spel stond, maar ze geloofde me niet. Haar liefdesverdriet was volgens mij vooral een verdriet om het mislukte project. En daar kon ik me dan weer wél in verplaatsen. Al moet ik zeggen dat mislukte projecten bij mij zeer zeldzaam zijn.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik tegen haar. ‘Je doet heel goed je best. Het is alleen niet makkelijk.’

‘Dank je. Inderdaad. Hoe pakte hij het trouwens op, Freek?’

‘Heel redelijk. Hij snapte niet waarom het nodig was en zei dat hij altijd om me zou geven, maar dat vind ik ook prima. Als het maar om de goede redenen is. Voor de rest denk ik dat hij er snel weer bovenop is en dat hij binnen een paar maanden een nieuwe vriendin zal hebben.’

‘Waarschijnlijk wel. Ik vond Freek meteen al een van de leukste die je hebt gehad.’

‘Vond je hem té leuk?’

‘Nee, dat niet. Hij paste prima in het plaatje.’

Ik knik. Gelukkig maar, want anders had ik meer dan een half-jaar verkwanseld aan iemand die het ook wel zonder mijn hulp had gekund. Daarvoor is mijn tijd te schaars. Ik kan maar twee mannen per jaar maken, dus ik moet zorgvuldig kiezen. ‘Toch wil ik voor de komende tijd een wat grotere uitdaging,’ zeg ik. ‘Het wordt zomer, de feestdagen zijn achter de rug, dus ik hoef hem niet aan mijn ouders voor te stellen. Het mag best iets moeilijker.’

‘Weet je dat zeker? Over Freek heb je ook al langer gedaan dan gewoonlijk.’

‘Dat zegt niks. Het kwam gewoon niet zo handig uit allemaal, dat ik een week ziek werd en hij een week ging skiën en zo. We hebben zelfs onze korte vakantie gemist door alle omstandigheden. Niet zo gek dat het dan langer duurt, hè?’ verdedig ik mezelf.

Ik weet nu dankzij deze ervaring met Freek nóg beter hoe ik met dergelijke onvoorziene omstandigheden om kan gaan. Van elk project leer ik weer iets. ‘Het zal niet weer gebeuren, beloofd. Ik heb ook wat onderdelen van het programma op de optielijst gezet.’

Freya lacht. ‘Goed dan. Van mij hoef je het trouwens niet weer te doen, hoor. Je weet hoe ik erover denk. Je hebt je plicht onder-tussen wel een keer gedaan.’

‘Nee. Met een roeping ben je nooit klaar.’

‘Hoe vaak heb je het nu wel niet gedaan?’

‘Ik weet het niet precies,’ zeg ik vaag. ‘Tets van vijftwintig keer.’

‘Dat lijkt me een heel aardige score.’

‘Is het ook, vind ik ook. Maar daarmee is het niet ineens klaar. Jij zou dat toch moeten weten, als verpleegkundige. Na vijftientig keer rectaal onderzoek zei jij ook niet: dat is een aardige score, ik stop ermee. Als je een roeping hebt, ga je daar je hele leven mee door.’

‘Ten koste van jezelf,’ zegt Freya een beetje bits.

‘Sommige dingen vergen nu eenmaal een bepaalde opoffering. Dat geldt voor Martin Luther King, voor Moeder Teresa, voor Nelson Mandela, voor jou – dat je niet altijd even fris ruikt heb je er graag voor over – en het geldt ook voor mij. Trouwens, zo erg is het allemaal niet. Ik zie om me heen genoeg vrouwenvingers van mijn eigen leeftijd of nog ouder zonder ring erom.’

‘En toch lijkt het wel alsof alle leuke mannen bezet zijn.’

‘Daarom is het zo belangrijk dat ik mijn werk blijf doen. Ik bewijs er alle vrouwen een dienst mee. Ik boor naar ruwe diamanten en slijp ze totdat ze klaar zijn...’

‘... om voor iemand anders te schitteren,’ maakt Freya mijn zin af. Oeps. Ik heb kennelijk iets te vaak mijn motto verkondigd.

Freya neemt de laatste slok van haar ijsthee en staat op. ‘Kom, dan gaan we eens kijken of we nog een paar ruwe diamanten kunnen aanboren.’

‘Vanavond niet,’ zeg ik, ook al weet ik dat Freya een grapje maakt. Zij wil net zomin als ik dat ik nu alweer aan de slag ga. Vanavond moet ik vrijgezel zijn zonder uit te kijken naar mijn volgende project. Dat ga ik toch niet opscharrelen in een kroeg of überhaupt op zaterdagavond in de stad; het is er de plek noch de tijd voor. Ik moet komende week maar weer eens gaan kijken in de bibliotheek, in de gamewinkel – al zou ik ook best weer iemand willen die geen PlayStation heeft, want dat was aardig verfrissend – of op een grote oldtimerbeurs die volgend weekend georganiseerd wordt. De lokale krant is mijn vriend als ik op zoek ben naar evenementen met een grote slagingskans.

‘Wat heerlijk dat je weer single bent!’ roept Freya uit zodra we onze jassen hebben afgegeven bij de garderobe van onze favoriete tent.

Ik glimlach naar haar en steek mijn duim op. Soms voel ik me waardeloos als vriendin omdat ik relatief veel tijd steek in mijn relaties. Dat moet wel, want een prille relatie slokt nu eenmaal veel tijd op, maar tegenover Freya is het weleens lullig als ik weer een heel weekend niet kan afspreken omdat ik alleen maar plannen heb met mijn nieuwe vriend. Zodoende zijn de twee weekends per jaar waarin ik niet bezet ben een groot feest. Daar hield zij zelfs rekening mee toen ze zelf een relatie had. Een beetje baalde ze daar toen wel van, want zij wilde het liefst elke vrije minuut met haar grote liefde doorbrengen. O, ik gun het haar echt dat ze binnenkort weer iemand vindt. Het is niks voor haar om alleen te zijn.

We lopen de dansvloer op en doorkruisen die op weg naar de bar. Ik trakteer vanavond; ook dat is traditie. Voor ons allebei bestel ik een espresso-martini. ‘Op jouw vrijgezellenweekend!’ zegt Freya, en ze laat haar glas tegen het mijne tingelen.

Nippend aan het drankje laat ik mijn ogen door de ruimte glijden. Vanaf hier heb ik uitstekend zicht op de dansende, drinkende en gewoon wat rondhangende mensen.

Freya geeft me een por in mijn zij. ‘Niet kijken, hoor, maar kijk eens wie we daar hebben!’ Ze maakt een zo onopvallend mogelijk hoofdknikje in de richting van de trap naar boven en ik probeer zo onopvallend mogelijk die kant uit te kijken. Er valt mij niemand in het bijzonder op.

‘Wie dan?’ vraag ik. ‘Ik zie het niet.’

‘Wouter!’

Wouter? Ik kijk nog eens goed. Shit, nu zie ik het. Ik had hem bijna niet herkend met dit nieuwe kapsel en zijn afgetrainde bovenlijf. Wat een verschil met vier jaar geleden. Hij staat heel dicht tegen een meisje aan geleund en fluistert iets in haar oor waar zij om moet lachen. Wouter... wie had ooit gedacht dat hij zo ver zou komen. Soms verbaas ik zelfs mezelf.

Hij was een van mijn zwaarste projecten ooit. Het duurde zeker drie maanden voor ik hem zover had dat hij een ander shirt aantrok, en toen ik er na zeven maanden mee moest stoppen, had ik nog lang niet het gewenste resultaat behaald. Maar de lessen zijn klaarblijkelijk na onze tijd samen tot hem doorgedrongen – iets té goed, als ik het zo bekijk. Wouter is veranderd van een loser in een player! Ik kan het bijna niet geloven. Als ik niet zeker wist dat hij enig kind was, had ik gedacht dat ik naar zijn tweelingbroer keek.

‘Wat een transformatie,’ zeg ik tegen Freya.

Ze knikt. ‘Hij is een beetje doorgeslagen, ben ik bang.’

‘Tja. Hij ziet er wel heel gelukkig uit.’ Daar gaat het uiteindelijk om. Toen ik met Wouter begon, zag hij soms een hele maand niemand anders dan zijn collega’s, zijn moeder en de caissière van de Albert Heijn om de hoek. Het is dat ik achter hem in de kassarij stond toen hij een kant-en-klaarmaaltijd en een sixpack goedkoop bier afrekende, anders had hij nu nog in die situatie gezeten. Nu ziet hij eruit als een van de jongens uit de bodybuildershoek van de sportschool waar ik hem lid van heb gemaakt. Het was de bedoeling dat hij zou gaan cardiofitnessen, maar hij kon het niet laten om in de ijzers te gaan hangen. Prima natuurlijk. Het is niet mijn type, maar er zijn honderden vrouwen die er wel voor vallen, zoals het blonde meisje dat nu heel dicht bij hem staat.

Ik glimlach. ‘Ik weet zeker dat hij goed terecht is gekomen.’

‘Zal ik er zo meteen langslopen en met mijn telefoon een foto van hem maken?’ biedt Freya aan. Ze weet dat ik een plakboek bijhoud van al mijn projecten en daar zou een foto van de nieuwe Wouter op vrouwenjacht inderdaad een mooie toevoeging aan zijn.

‘Nee, laat maar. Er staan vast wel een paar partyfoto’s van hem op Facebook.’

‘Stond je naar mij te kijken?’ hoor ik ineens naast me.

Ik draai me om en zie een leuk gezicht dat ik niet eerder heb gezien. ‘Nee, je komt me niet bekend voor.’

‘Jammer. Wil je wat van me drinken?’

Ik zie Freya heftig knikken.

‘Natuurlijk,’ zeg ik.

Terwijl hij een drankje voor me bestelt steekt Freya haar duim op. ‘Hij is leuk!’

‘Ja, voor vanavond.’

‘Of voor het hele weekend. Of voor de rest van de week. Misschien een maand...’

‘Nee, alleen voor vanavond,’ herhaal ik.

Ik neem een knalrode cocktail aan van de leuke man en lach naar hem. ‘Dank je.’

‘Lekkere muziek hier, hè?’

‘Zeker.’

‘Je hebt mooi haar.’

‘Dank je.’

Ik heb zó’n hekel aan smalltalk. Ik snap wel dat het niet anders kan met de harde muziek hier en vanwege het feit dat ik hem helemaal niet ken, maar dit gesprek gaat nergens over.

Ik zet het glas aan mijn lippen en wacht tot hij me vertelt dat hij Hans heet, waarop ik tegen hem schreeuw dat ik dat een leuke naam vind, en dat is niet eens gelogen. Ik hou wel van een beetje oldschool.

‘Heb je zin om ergens anders naartoe te gaan?’ vraagt hij.

‘Doe eerst nog maar een drankje. En ook een voor mijn vriendin,’ zeg ik met een hoofdknikje naar Freya. Als Hans wat van me wil, mag daar best wat tegenover staan. ‘Dan zien we daarna wel verder.’

Hans lacht. ‘Groot gelijk.’ Hij bestelt meteen twee cocktails voor Freya en mij, en voor zichzelf nog een biertje. Ja, met een beetje geluk wordt hij vannacht mijn tussendoortje. Ik doe dat elk halfjaar, want het is belangrijk om mijn skills tussen de lakens up-to-date te houden. De meeste mannen met wie ik relaties aanknoop zijn óf maagd óf zeer onervaren, en daarom vinden ze alles wat ik in

bed met ze doe eigenlijk altijd geweldig. Met een man als Hans kan ik testen of ik daadwerkelijk nog iets voorstel op dat gebied.

Tja, en ik vind het ook gewoon leuk om af en toe een verzetje te hebben. Seks verleer je net zomin als fietsen en ik heb nog nooit klachten gekregen, ook niet van de zeer ervaren onenightstands die ik heb gehad, maar ik mag toch ook wel een beetje lol maken? Freya vindt dat ook: zij zet haar lippen aan haar cocktailglas en knikt me goedkeurend toe.

‘Ik denk dat ik hem mee naar huis neem,’ zeg ik terwijl ik me naar haar oor toe buig.

‘Dat dacht ik al,’ zegt zij. ‘Ga je gang, ik red me wel.’

Ik geef een klapzoen op haar wang en draai me om naar Hans. ‘Op,’ verkondig ik. ‘Let’s go.’

*

Je was fantastisch. H.

Ik kijk verdwaasd naar het briefje dat ik zojuist heb aangetroffen op mijn aanrecht. Alleen een wit papiertje met dit zinnetje erop en zijn initiaal. Verder niks. Geen telefoonnummer, niks. En hij is weg, dat lijkt geen twijfel. Ik woon in een overzichtelijk appartement dat bestaat uit een slaapkamer, een badkamer en een woonkamer met open keuken – Hans bevindt zich in geen van deze ruimtes.

Dat het fantastisch was, wist ik al. Ik heb een leuke avond gehad gisteravond en daarna heb ik als een blok geslapen. Waarna ik wakker werd in de verwachting het geheel samen met Hans af te sluiten met een uitgebreid ontbijt, maar dat feest gaat dus niet door.

Ik bel Freya en zeg: ‘Je raadt nooit wat er is gebeurd!’

‘Je hebt seks gehad.’

‘Ja, natuurlijk, maar ik bedoel daarna!’

‘Eh...’

‘Hij is zomaar weggegaan!’

‘Ligt er geen briefje of zo?’

‘Jawel, maar daar staat alleen op dat ik fantastisch was! Geen telefoonnummer of niks!’ Het valt me op dat ik achter elke zin die ik uitspreek een uitroepteken plak, maar ik kan er niet mee ophouden.

‘Goh. Dat is inderdaad wel een beetje raar.’

‘Raar! Het is onbeschoft!’

Freya lacht. ‘Ik denk dat hij gewoon zin had in seks en verder niks.’

‘Ja! Maar dan nog!’

‘Je kunt niet iedere man veranderen, Anne. Laat het gaan.’

Ik zucht. ‘Je hebt gelijk. Toch zou ik er wat van zeggen, als ik zijn telefoonnummer maar had.’

‘Ja, behalve dat het niet nodig zou zijn als je zijn telefoonnummer had, nietwaar? Ik ga je nu weer hangen, want ik ben nog lang niet uitgeslagen.’

‘Natuurlijk, ja, sorry dat ik je hiervoor belde, en eh... bedankt. Slaap lekker nog.’

Ik druk het gesprek weg en leg mijn telefoon naast het briefje van Hans. Ik was fantastisch. Ik ben nog steeds fantastisch. En ik ga mijn fantastischheid inzetten voor een man die het veel harder nodig heeft dan hij. Die moet ik alleen nog even vinden.

EEN STYLISTE VOOR HOPELOZE GEVALLEN

De mannenmaker heeft geen relaties, maar projecten: ieder halfjaar pikt ze een kansloze man op met de bedoeling hem te transformeren tot een gewild exemplaar. Dat is haar al meer dan twintig keer gelukt en de formule lijkt te werken. Wanneer ze ineens geen man meer kan vinden, begint ze te twijfelen. Is de vijver leeg aan het raken? Is ze te kritisch geworden? Of is er misschien meer aan de hand? Vriendin Freya denkt dat het tijd wordt dat Anne op zoek gaat naar ware liefde voor zichzelf, maar is Anne al wel klaar voor die echte gevoelens?

Petra Kruijt is naast auteur ook redacteur en uitgever. *De mannenmaker* is een hilarische, luchtige feelgoodroman over jezelf (en anderen) opnieuw uitvinden. Nu verfilmd als heerlijke romcom met onder andere Katja Schuurman, Leo Alkemade en Georgina Verbaan.

Z&K

ISBN 340 NUR 9789020556940

9 789020 556940 >

www.zomerenkeuning.nl